

7.1.2016

לרונית לוי וייס שלום רב,

קראתי את שלושת הסיפורים בעניין רב. הם מתארים מציאות עצובה, כואבת, של בדידות בתוך היחד. בדידות בעיר הגדולה ובדידות במשפחה. המספרת מחפשת כל הזמן, ועוברת במסעותיה מאדם לאדם, וממקום למקום. בדרך כלל מסתיימים החיפושים באכזבה והתקוות לחברות של אמת במפח נפש. עם זאת היא מצליחה לגייס כוחות נפש רבים, גם כדי ליהנות מן הפכים הקטנים של החיים, להעריך את מה שהיא עושה, ובעיקר – את עצמה. היא אינה נותנת לרוחה ליפול, ובעיקר אינה מסכימה להתכחש לעצמה ולעצמאותה יהיה המחיר שתשלם אשר יהיה. בתוך מסעות חיפושים אלה, שבהם כמיהה לזוגיות ולילד משולבים דברי הגות מעניינים על משמעות החיים, על הספרות ועל האמנות. זה מול זה מוצגים אלה החיים בתוך האמנות שאינם יכולים בלעדיה, לעומת אלה שהיא אינה אומרת להם דבר, והם אטומים ומרוחקים. יש לך יכולת רבה של תיאורי היום-יום מן המציאות המוכרת לכל אחד, שנעשים בספרך חלק מן האווירה וההוויה המקיפות את הגיבורות.

ניכר שהמציאות שאת כותבת עליה מוכרת לך כחלק מהביוגרפיה שלך שאותה הצלחת להטמיע בחוויותיה של אישה צעירה, רווקה, בעיר הגדולה.

תודה על ספר עצוב ומהנהן זה.

בברכה

נורית גוברין